

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3451/2021
15.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Бисерке Живановић, Споменке Зарић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Мишко Димитријевић и Радован Џанић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, Сектор за ванредне ситуације, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 636/2021 од 18.03.2021. године, на седници већа одржаној дана 15.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 636/2021 од 18.03.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 636/2021 од 18.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 18/2018 од 04.11.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 651.000,00 и то: на износ од 369.180,00 динара са каматом од 15.08.2015. до исплате; на износ од 177.870,00 динара са каматом од 15.08.2016. године до исплате и износ од 103.950,00 динара од 01.09.2015. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу поред досуђеног износа накнади штету у износу од: 692.100,00 динара, са каматом од 14.05.2015. године до исплате; законску затезну камату на износ од 369.180,00 динара од 14.05.2015. године до 15.08.2015. године; законску затезну камату на износ од 177.870,00 динара од 14.05.2015. године до 15.08.2016. године; законску затезну камату на износ од 103.950,00 динара од 14.05.2015. године до 01.09.2015. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 104.964,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 636/2021 од 18.03.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом обавезана је тужена Република Србија да тужиоцу накнади материјалну штету коју је претрпео на засаду малина, шљива, овса и ражи на својој парцели у селу ..., Општини Ивањица, услед елементарне непогоде - града и олује дана 14.05.2015. године. По Закону о министарствима („Службени гласник РС“, бр. 44/14) послови противградне заштите су у надлежности Министарства унутрашњих послова и обављају се у Сектору за ванредне ситуације. Сезона одбране од града Републици почиње 15. априла завршава се 15. октобра. Тужена Република Србија је одговорна за насталу штету, јер је пропустила да обезбеди неопходне услове и мере за противградну заштиту (није обезбедила ракете, није обучила стрелце, нити им је у ванредној ситуацији наредила да дејствују у циљу заштите). Град не представља вишу силу да би тужена била ослобођена одговорности по члану 177. ЗОО, јер се појава градоносних облака може у метеоролошком смислу предвидети и штета у претежном делу спречити. Према одредбама Закона о ванредним ситуацијама („Службени гласник РС“, бр. 11/09 и 92/11), Република Србија преко надлежног сектора МУП-а врши испоруку противградних ракета, обучава и финансира накнаду за рад стрелаца и даје дозволу за дејство противградних станица у ванредним ситуацијама (градоносни облаци). Због тога је она одговорна за штету по члану 35. Устава РС, члану 172. ЗОО и по правилима из Закона о ванредним ситуацијама.

Ценећи приговор подељене одговорности у смислу члана 192. ЗОО, нижестпени судови су правилно закључили да постоји и одговорност тужиоца за настанак штете која се састоји у томе што није предузео одговарајуће мере заштите (осигурање од штете), па је по оцени нижестепених судова тужилац допринео настанку штете са 30% (није закључио уговор о осигурању нити је поставио противградне мреже изнад засада малина и шљива). Тужилац није допринео настанку штете на усеву овса јер се ова култура не штити противградним мрежама, нити је на други начин тужилац могао спречити настанак штете. Поред 30% доприноса тужиоца, нижестпени судови су умањили штету за још 30% зато што противградна заштита није успешна у потпуности, јер по мишљењу вештака и стручних институција она обезбеђује успешност до 70% заштите.

Оваква одлука није у супротности са судском праксом овог суда, израженом у пресуди Врховног касационог суда Рев 4428/2018 од 17.04.2019. године, донетој у истоветном чињенично-правном спору, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правних питања од општег

интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведеног произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП, те је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5. ЗПП, Врховни касациони суд је установио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. става 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 09.01.2018. године и преиначена 16.10.2020. године. Вредност побијаног дела предмета спора је 692.100,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (1 евро=117,5752 динара) представља противвредност 5.886,45 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд установио да је ревизија недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић